

Arrest

nr. 99 822 van 26 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VAN DEN BOSSCHE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen België binnen op 24 maart 2011 en diende de volgende dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 23 oktober 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die de volgende dag per aangetekend schrijven naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het district Sayed Karam (provincie Paktya) afkomstig te zijn. U bent een etnische Pashtun. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U bent 8 jaar naar school geweest. U verliet uw land van herkomst begin 2008. Op 25 maart 2011 vroeg u in België het statuut van vluchteling aan.

Volgens uw verklaringen woonde u met uw familie (uw ouders, twee jongere broers en jongere zus) in het dorp Khazane Kalai. Uw vader bekleedde de functie van officieel bewaker van de dorpschatkist en uw oom aan vaderszijde was een districtsafgevaardigde. In 2004 werden uw moeder en uw broer gedood in een bomexplosie. Uw andere broer en uw zus raakten hierbij zwaar gewond. Ongeveer een jaar later werden uw vader en twee van uw ooms, onderweg naar de provinciehoofdstad, aangevallen door taliban. Uw vader overleefde deze aanslag op het nippertje, maar zette zijn taak als schatbewaarder desondanks voort. Twee à drie maanden later sloeg het noodlot echter opnieuw toe: de schat werd ontvreemd en haar bewakers gedood. Uw vader werd beschuldigd van betrokkenheid en vond het veiliger u weg te sturen naar Iran, waar u uiteindelijk twee jaar verbleef. Ook uw vader koos het hazenpad en vertrok naar een u onbekende bestemming. In 2007 werd u vanuit Iran terug naar Afghanistan gerepatriëerd en verbleef u noodgedwongen bij een kozijn gedurende een maand. U had immers vernomen dat uw eigen huis doorzocht was door taliban. Na dit korte verblijf in Afghanistan besloot u naar Europa te vluchten. U verbleef gedurende langere periodes in Griekenland, Italië en Frankrijk om uiteindelijk naar België te vluchten waar u op 25 maart 2011 het statuut van vluchteling aanvraagde.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u vervolging door de taliban en de autoriteiten vreest.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u enkele documenten voor: het betreft uw originele taskara, afgeleverd in Kabul op 8 assad 1384 Afghaanse kalender (AK) (30 juli 2005 Gregoriaanse kalender (GK)); een origineel attest van het districtscentrum waarin de dood van uw ooms wordt bevestigd, afgeleverd op 10 sambula 1390 AK (1 september 2011 GK); een kopie van een officieel document met op de achterzijde een origineel naschrift, gedateerd 1384 AK (2005 GK); vier kopieën van officiële documenten, allen gedateerd 1384 AK (2005 GK).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo is het frappant dat u er doorheen het gehoor niet in slaagt een coherent relaas te schetsen van de gebeurtenissen die u hebben genoopt Afghanistan te verlaten. Uw verklaringen hebben immers meer dan eens de neiging zichzelf tegen te spreken en missen bovendien elke samenhang. Vooreerst dient opgemerkt dat de bomexplosie, waarbij uw moeder en een broer omkwamen en waar uw andere broer en zus zwaar gehandicapt werden, duidelijk niet als een persoonlijke aanslag op u of uw familie kan beschouwd worden. Uw verklaringen dat “de taliban bommen plantten in verschillende delen van jullie dorp” en dat “ze aanvallen planden” onderschrijft deze stelling (CGVS, p.11). Uw naaste familie was dus tijdens de aanslag blijkbaar gewoon op de verkeerde plaats op het verkeerde tijdstip. Er dient hierover ook te worden opgemerkt dat u geen enkel bewijsstuk kan neerleggen waaruit blijkt dat deze bomexplosie ook daadwerkelijk zou hebben plaatsgevonden.

*Dat de taliban u of uw vader persoonlijk vervolgden kan u overigens ook nog om andere redenen hoegenaamd niet aannemelijk maken. Zo laat u enerzijds uitschijnen dat de aanval op uw vader en uw ooms, een jaar later, een gevolg was van de klachten die zij, samen met andere ouderen, neerlegden tegen de activiteiten van de taliban (CGVS, p.11), maar anderzijds verklaarde u tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat zij werden aangevallen “omdat uw vader geweigerd had om het geld van de mensen aan de taliban te geven” (zie vragenlijst DVZ, dd. 28/04/2011, p.3). Dergelijke discrepanties in essentiële aspecten van uw relaas doen de geloofwaardigheid ervan zienderogen afnemen. Ook in uw weergave van de gebeurtenissen ná de aanslag op uw vader sluipen nogal wat tegenstrijdigheden. U houdt immers enerzijds vol dat na een “operatie van de overheid” enkele taliban werden gearresteerd, “waaronder een persoon genaamd *Matin*”, die “na enige tijd werd vrijgelaten met de garantie van iemand”, en die daarna onvindbaar bleek (CGVS, p.11 – 12), en ook nog dat “de overheid enkele taliban had opgepakt, waaronder een *Matin*, die bij de schietpartij op uw vader betrokken was”, en die na zijn vrijlating “spoorloos” was (CGVS, p.9). Anderzijds voert u, gevraagd of de genaamde *Matin* dan aanwezig was toen uw ooms gedood werden, plots de stelling aan dat hij er niet bij was, daar hij immers “een commandant van het nationale leger was”, en dat “hij diegene was die garant stond bij de vrijlating van de talib” (CGVS, p.14), en blijkt u bovendien voor de vuist weg te weten wat zijn afkomst en opeenvolgende functies waren (CGVS, p.15). Deze flagrante tegenstrijdigheden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Naast het feit dat de geloofwaardigheid van dit element door uw verklaringen wordt ondergraven, dient ook hier te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat de aanslag waarbij uw ooms omkwamen*

eerder een willekeurige schietpartij betrof waarbij "menige mensen werden gedood door de Taliban" (CGVS, p.15)

Voorts legt u ook over de feiten rond de schat en haar verdwijning verklaringen af die hoegenaamd geen steek houden. Zo beweert u enerzijds dat de voorraad kostbaarheden, na stammenruzies erover, gedeeltelijk werd verdeeld tussen de stammen en dat het restant uiteindelijk werd gestolen, waarna uw vader werd overgeleverd aan de overheid "om verantwoording af te leggen" (CGVS, p.9). Verder in uw relaas heet het echter dat uw vader de schat "wou overhandigen aan de overheid", dat de dorpsbewoners hiertegen protesteerden, en dat gedurende deze meningsverschillen dieven erin waren geslaagd "alles te stelen uit de kluis" (CGVS, p.12). Bovendien insinueert u in de eerste versie dat de ouderen "betrokken waren" en dat "zij toelieten dat de schat gestolen werd om ze te verdelen tussen hen" (CGVS, p.9) en in de tweede versie houdt u vol dat u niet weet wie achter de diefstal zat (CGVS, p.12 en p.16). Dergelijke markante inconsistenties in uw weergave van de feiten maken uw relaas verder ongeloofwaardig. Verder houdt u enerzijds staande dat de doos met kostbaarheden nabij jullie huis werd bewaard en bewaakt (CGVS, p.12 – 13) en dat acht bewakers "werden doodgeschoten" (CGVS, p.9 en p.16), maar anderzijds brengt u uit dat uw vader de volgende dag zag dat de bewakers gedood waren, en dat "geen schot gehoord werd" (CGVS, p.16). U voelt dan blijkbaar zelf de ongeloofwaardigheid van uw bewering aan en voegt er dan ter verklaring aan toe dat er "misschien een soort spray gebruikt werd" (CGVS, p.16). Dit houdt volstrekt geen steek. Ten slotte komt u aan het einde van het gehoor nog met een andere krasse stellingname op de proppen. U openbaart plotseling met name dat, hoewel u eerder beweerde dat u niet wist wie de schat gestolen had (CGVS, p.16), de kostbaarheden werden verkocht aan Europeanen door de regionale ouderen. U gaat zelfs zover om te verklaren dat de ouderen "hun klanten naar de luchthaven vergezelden" (CGVS, p.19).

Over de vlucht uit Afghanistan van u en uw vader legt u ten slotte ook expliciet tegenstrijdige verklaringen af. Zo ontvouwt u enerzijds de stelling dat u door uw vader het land werd uitgestuurd na de aanslag op hem, daar "jullie problemen toenamen" en dat u pas na uw terugkeer uit Iran te weten bent gekomen, van uw tante, dat uw vader eveneens het land had verlaten (CGVS, p.12). Anderzijds verklaart u met stelligheid dat jullie beiden "werden vervolgd" door de overheid en "moesten vluchten" na de ontvreemding van de schat, "twee à drie maanden" na de dood van uw ooms, hierbij duidelijk suggererend dat jullie, zoniet samen, dan toch met elkaars medeweten, vertrokken zijn (CGVS, p.16). Dergelijke tekortkomingen ondergraven uw asielaanvraag of fundamentele wijze.

Bovenstaande opmerkingen stellen uw asielaanvraag in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw asielmotieven geloofwaardig uiteen te zetten. Bijgevolg moet u de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie van Genève en de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet geweigerd worden.

U legt geen enkel document voor dat bovenstaande vaststellingen kan wijzigen. De documenten die u voorlegt (originele taskara, origineel attest van het district, kopieën van officiële documenten) kunnen aan de bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Documenten ter ondersteuning van een asielaanvraag kunnen enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van plausible en coherente verklaringen. Bovendien dient opgemerkt dat het enige originele document dat u voorlegt ter staving van uw relaas, pas werd aangevraagd door uw kozijn 5 maanden (1 september 2011) na uw asielaanvraag (25 maart 2011). Dit belaaft het document wel met een heel gesolliciteerd karakter. Overigens dient de vraag gesteld hoe de overheid van uw district bereid is u van een dergelijk document te voorzien, wanneer u, volgens uw verklaringen (CGVS, p.16 en p.19), vervolging vreest door diezelfde overheid. Over de kopieën verklaart u zelf dat ze niet konden worden in beschouwing genomen (CGVS, p.10), verklaring die alleen maar kan worden bevestigd. De taskara bevestigt enkel uw identiteit, die in deze beslissing niet ter discussie staat.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw herkomst uit de provincie Paktya dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in de provincie Paktya te ontlopen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u er al in het verleden voor opteerde u in andere regio's te vestigen naargelang de omstandigheden. Zo woonde u gedurende twee jaren in Iran, waar u er bovendien was in geslaagd een baan te bemachtigen in een fabriek (CGVS, p.13). Er kan dan ook verwacht worden dat u heden als volwassen, alleenstaande man in staat bent om u in de nabijgelegen stad Kabul te vestigen om u aan de algemene situatie in de provincie Paktya te onttrekken. Dat de stad Kabul u bekend is blijkt trouwens

uit uw verklaringen: u liet uw taskara immers hier uitgeven (CGVS, p.10). Verder verklaarde u tot de 7de of 8ste graad naar school te zijn geweest (CGVS, p.6), wat uw kansen om een leven op te bouwen aanzienlijk doet toenemen. Tevens kunt u blijkbaar over de nodige financiële middelen beschikken die deze hervestiging mogelijk moeten maken. U verklaarde immers in de DVZ dat uw familie niet arm was (zie vragenlijst DVZ, p.3), en doorheen het gehoor op het CGVS liet u tot tweemaal toe blijken dat uw vader u financieel kan bijstaan indien nodig. Een eerste keer had u hem immers gecontacteerd, via uw kozijn in Afghanistan, vanuit Griekenland met als motief dat u “geld nodig had” (CGVS, p.8). Een tweede keer maakt u duidelijk dat uw vader “waarschijnlijk” ook geld stuurt naar uw broer en zus in Paktya (CGVS, p.15). Zoals reeds vermeld kan geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban, noch met de overheid, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partijen in Kabul zou geviseerd worden. U haalde verder tevens geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. Bijgevolg kan in casu de situatie in de stad Kabul bekeken worden.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe “Eligibility Guidelines” heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict” dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse” dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de “insurgency” wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door “asymmetrische aanvallen” doch er is geen sprake van “open combat”. De stad lijdt wel onder aanslagen met “Improvised Explosive Devices” (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vordert blijkens de titel van zijn verzoekschrift de “annulerin en schorsing” van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van diezelfde wet bedoelde beslissingen betreft.

Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker houdt vooreerst een korte theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht. Hij citeert deels de definitie van vluchteling volgens het Vluchtelingenverdrag en licht toe dat deze 4 elementen bevat. Hij wijst erop dat hij zich buiten zijn land van herkomst bevindt en dus aan de eerste voorwaarde voldoet. Voorts merkt hij op dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft en voor zijn leven vreest indien hij zou worden teruggestuurd naar Afghanistan. Hij oppert dat zijn familie niet alleen valselijk beschuldigd wordt door de dorpelingen van diefstal van de dorpschat, maar dat zij tevens bedreigd worden door de Taliban omdat zij in het verleden meerdere keren weigerden om met hen samen te werken. Daarenboven hebben zij, aldus verzoeker, hiervan aangifte gedaan bij de lokale politie die ook effectief verdachten arresteerde, maar ze achteraf opnieuw diende vrij te laten. De Taliban had namelijk, zo stelt hij, contacten met een commandant van het nationale leger, Matin genaamd. Verzoeker geeft vervolgens aan dat zijn familie later ook werd bedreigd wanneer zij de schat niet wilden overdragen aan de Taliban en stelt dat de bewakers van de dorpschat werden vermoord en de schat gestolen. *“Hoe de bewakers effectief werden vermoord kan verzoeker niet meedelen aangezien het niet was toegelaten dat kinderen (verzoeker was toen ongeveer 15 jaar) rond de lijken zouden stappen”*. Hij kon, zo licht hij toe, enkel vaststellen dat hij bloed zag op die plek waar de bewakers werden vermoord. Bijgevolg is het gissen hoe dit effectief is gebeurd, aldus verzoeker die opmerkt dat daarnaast een groot deel van zijn familie reeds werd vermoord door de Taliban of de dorpelingen zodat zijn vrees wel degelijk gegrond is. Verder werpt hij op dat zijn familie van in het begin van het ontstaan van de problemen klacht neerlegde bij de bevoegde instanties. Zij wensten namelijk, zo stelt hij, niet samen te werken met de Taliban die zich schuilhielden in het dorp. De politie zorgde er ook effectief voor dat de verdachten gearresteerd werden, maar diende hen terug vrij te laten aangezien de Taliban contacten heeft met verscheidene personen in hogere rang waaronder de heer Matin, commandant van het nationale leger, aldus verzoeker die tevens opmerkt dat de heer Matin momenteel in Kabul woont en nog contact heeft met mensen die zich nog steeds in zijn dorp schuilhouden. Volgens verzoeker is het om die reden dan ook niet mogelijk om naar Kabul te vluchten, nu Matin hem daar snel zou kunnen opsporen en vermoorden. Hij poneert verder dat er een aanslag op zijn vader werd gepleegd nabij een checkpoint van de politie. Die kwam niet tussenbeide zodat het, aldus verzoeker, duidelijk is dat zij niet op hun steun kunnen rekenen. Ook wanneer hij de hulp inriep van buurland Iran werd hij eenvoudigweg teruggestuurd. Verzoeker meent dat het dan ook niet mogelijk is om de hulp in te roepen van de buurlanden. Voorts merkt verzoeker op dat hij, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, wel degelijk een bewijsstuk kan voorleggen van de bomaanslag die werd gepleegd. Hij verwijst in dit verband naar de aangifte die werd opgesteld door de politiediensten. Met betrekking tot het feit dat het voor het Commissariaat-generaal niet duidelijk is of de aanval op zijn vader te wijten was aan de klachten die hij samen met de andere ouderen tegen de Taliban indiende of omdat hij weigerde om de schat aan de Taliban te geven, betoogt verzoeker dat de commissaris-generaal twee verschillende verhalen door elkaar haalt aangezien er een bomaanslag in het dorp werd gepleegd waarbij familie van hem om het leven kwam. Hieromtrent werd een klacht neergelegd, aldus verzoeker die stelt dat nadien de schat werd gevonden en zijn vader weigerde om deze aan de Taliban te overhandigen. Er werd, zo merkt verzoeker op, een aanslag gepleegd op zijn vader en dit hoogstwaarschijnlijk door de opeenstapeling van de feiten. Het werd met andere woorden, aldus verzoeker, duidelijk voor de Taliban dat zijn vader niet met hen wenste samen te werken. Betreffende verwarring omtrent de persoon ‘Matin’, licht verzoeker toe dat deze wel degelijk een commandant van het nationale leger is die garant stond bij de vrijlating van de personen die de bomaanslag pleegden in zijn dorp, en dat hij niet gearresteerd werd door de politie, maar wel nauwe banden had/heeft met de Taliban. Daarnaast betoogt verzoeker dat de aanslag op zijn vader en zijn twee ooms allesbehalve willekeurig was aangezien deze gepleegd werd buiten het dorp en nabij een checkpoint van de politie. Verzoeker merkt verder op dat zijn vader kon ontsnappen door zich in een grot langs de weg te verschuilen, dat de reden van de aanslag de tegenwerking van zijn familie tegen de Taliban was, dat de schat geleidelijk aan werd teruggevonden in zijn dorp, dat de ouderen deze voor zich wensten te houden, maar dat hierop enige reactie kwam van de andere dorpelingen. Hij stelt dat de heer M.D. aangesteld werd als verantwoordelijke voor de verkoop van de munten, dat een deel ervan verkocht werd aan Europeanen, dat het later

teruggevonden gedeelte van de schat niet onmiddellijk werd verkocht en de dorpingen de schat wensten te bewaren alvorens er een beslissing over te nemen, en dat zijn vader hiervoor werd aangesteld. De Taliban kwam dit, zo oppert hij, te weten en pleegde een aanslag op 8 bewakers van de schat. De dorpingen beschuldigden de Taliban van de diefstal, maar ook zijn vader. *“Verzoeker zelf weet niet zeker of het wel degelijk de Taliban was die de schat had gestolen, maar dit werd gezegd door zijn familie”*. Later werden de bewakers vermoord en de schat gestolen, aldus verzoeker die herhaalt dat hij bloed zag op de plaats van de lijken van de bewakers zodat hij ervan uitgaat dat ze werden neergeschoten, doch 100 procent zeker is hij niet. Verder laat hij gelden dat zijn vader reeds gevlucht was toen hij uit Iran terugkwam. Zijn vader zei wel voor zijn vertrek dat hij hoogstwaarschijnlijk ook zou vluchten, maar hij heeft nooit gezegd wanneer en naar waar. Verzoeker merkt tot slot op dat het in de meerderheid van de gevallen zo is dat asielzoekers niet alle bewijsstukken mee hebben op hun vlucht naar het buitenland. Hij wijst erop dat hij niet op voorhand wist dat hij asiel ging aanvragen, laat staan dat hij naar België zou komen. Hij kan de documenten voorleggen zodat er volgens hem aan zijn relaas niet mag getwijfeld worden en merkt op dat hij op 20 november 2012 bijkomende stukken ontving die zijn asielaanvraag nogmaals staven.

3.2. De asielaanvraag van verzoeker wordt door het Commissariaat-generaal afgewezen om reden dat: (i) hij geen enkel bewijsstuk kan neerleggen waaruit blijkt dat de bomexplosie die aan zijn moeder en een van zijn broers het leven zou hebben gekost en waardoor zijn andere broer en zijn zus zwaar gehandicapt zouden zijn geraakt, daadwerkelijk heeft plaatsgevonden, (ii) die explosie niet als een persoonlijke aanslag op hem of zijn familie kan worden beschouwd, (iii) hij niet aannemelijk maakt dat de Taliban hem of zijn vader persoonlijk vervolgden, (iv) zijn verklaringen omtrent de reden waarom zijn vader en zijn ooms een jaar na de bomexplosie werden aangevallen discrepanties bevatten, (v) zijn weergave van de gebeurtenissen na de aanslag op zijn vader flagrante tegenstrijdigheden vertonen, (vi) zijn verklaringen over de feiten rond de schat en haar verdwijning geen steek houden, (vii) hij ook expliciet tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn vlucht uit Afghanistan en die van zijn vader, (viii) hij in staat is om zich in de nabijgelegen stad Kabul te vestigen om zich aan de algemene situatie in de provincie Paktya te onttrekken, (ix) er actueel voor burgers in de Afghaanse hoofdstad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat, en (x) de door hem aangebrachte documenten niet van aard zijn om voormelde conclusies te wijzigen.

3.3. Verzoeker slaagt er niet in de verschillende pertinente motieven uit de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. Hij onderneemt hiertoe nagenoeg geen enkele ernstige en concrete poging, doch beperkt zich hoofdzakelijk tot het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en losse beweringen.

Met betrekking tot de *“verwarring omtrent de persoon Matin”* oppert verzoeker thans in zijn verzoekschrift dat Matin een commandant is van het Afghaanse nationale leger die nauwe banden heeft met de Taliban en die garant stond bij de vrijlating van de personen die de bomaanslag pleegden in zijn dorp. Verzoeker herhaalt hiermee nagenoeg integraal de verklaringen die hij over de persoon in kwestie aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken en ten dele hetgeen hij over hem zei tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal. Daar legde hij immers, zo stelde de commissaris-generaal terecht vast, tegenstrijdige verklaringen af over de persoon Matin. Tijdens het toelichten van de door hem neergelegde documenten verklaarde hij er het volgende: *“De overheid heeft enkele Taliban opgepakt, waaronder één Matin die bij de schietpartij betrokken was op mijn vader en ooms. Later werd hij vrijgelaten, maar was hij spoorloos”* (gehoorverslag 16 november 2011, p. 9). In diezelfde zin verklaarde hij niet veel later tijdens het gehoor, bij het uiteenzetten van de redenen waarom hij Afghanistan heeft verlaten, het volgende: *“De overheid deed een operatie en arresteerde enkele Talibanleden, waaronder een persoon genaamd Matin. Na enige tijd was Matin vrijgelaten met de garantie van iemand. Nadien is hij verdwenen en niemand kon hem nog vinden”* (*Ibid.*, p. 11). Toen de commissaris-generaal hem in een latere fase van het verhoor vroeg of Matin aanwezig was op het moment dat zijn ooms werden doodgeschoten, antwoordde hij geheel in strijd met zijn eerdere verklaringen dat Matin *“er niet”* was en dat hij *“een commandant van het nationale leger”* is, *“een machtige persoon en een hooggeplaatst die niemand iets kan doen”* en bovendien *“de persoon die garant stond bij de vrijlating van de Taliban”* (*Ibid.*, p. 14). Toen men hem er vervolgens op wees dat hij eerder had gezegd dat de genaamde Matin ook gearresteerd was, ontkende hij dit en herhaalde hij dat Matin de garantpersoon voor de vrijlating van de Taliban was (*Ibid.*, p. 15). Verzoeker biedt geen afdoende verklaring voor de tegenstrijdige verklaringen omtrent voornoemde persoon die bovendien deel uitmaakt van zijn voorgehouden vervolgingsproblemen.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheden over de omstandigheden van de dood van de acht personen die de schat bewaakten stelt verzoeker thans dat hij “bloed” zag “op de plaats van de lijken zodat hij ervan uitgaat dat ze werden neergeschoten” terwijl hij eerder tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat zijn vader had gezien dat de bewakers waren vermoord en dat er “geen schot” werd “gehoord” en er dus “misschien (...) een soort spray gebruikt” werd (*Ibid.*, p. 16). De verklaringen van verzoeker, die eerder liet uitschijnen dat hij zelf nooit de plaats van de moord had bezocht en de informatie omtrent de dood van die bewakers enkel via zijn vader had vernomen, zijn hiermee moeilijk in overeenstemming te brengen.

Waar verzoeker thans opmerkt dat hij “niet zeker” weet “of het wel degelijk de Taliban was die de schat had gestolen, maar dit werd gezegd door zijn familie”, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker eerder tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat het misschien de dorpelingen of de overheid waren die de schat gestolen hadden. Over de Taliban als mogelijke dief van die schat repte hij voorheen met geen woord. Overigens dient te worden vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken over de diefstal van de schat met geen woord heeft gerept terwijl dit een cruciaal element in zijn relaas is. Verzoeker verklaarde immers bij het Commissariaat-generaal dat dit de reden is waarom hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst vreest te worden vervolgd.

Verzoekers betoog dat zijn vader en zijn ooms “hoogstwaarschijnlijk” door de Taliban werden aangevallen omwille van een “opeenstapeling van de feiten”, is evenmin een aannemelijke verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Verzoeker verklaarde immers bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat “zij werden aangevallen omdat mijn vader geweigerd had om het geld van de mensen aan” de Taliban “te geven” (vragenlijst 28 april 2011, p. 3), terwijl hij tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij werden aangevallen omdat zij samen met andere ouderen klacht hadden ingediend tegen de activiteiten van de Taliban (gehoorverslag 16 november 2011, p. 11).

Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielpcedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. *In casu* slaagt verzoeker er niet in de vele door de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren of aannemelijk te maken. Het louter herhalen van eerdere verklaringen is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Ten overvloede blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij reeds einde 2007 – begin 2008 uit Afghanistan is vertrokken. Hij verbleef achtereenvolgens in Griekenland, Italië en Frankrijk. Ter terechtzitting bevestigt verzoeker dat hij in geen van deze landen ooit asiel aanvraag. Van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming mag echter worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk informeert over de wijze waarop hij die bescherming kan bekomen en vervolgens met de nodige spoed een asielaanvraag indient. De vaststelling dat verzoeker drie jaar wachtte alvorens een asielaanvraag in te dienen terwijl hij hiertoe zowel in Griekenland, Italië als Frankrijk de kans toe had, relativeert de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde stukken ter staving van zijn relaas, waarvan hij er verschillende al in een eerdere fase van zijn asielpcedure voorlegde, vermogen geenszins de geloofwaardigheid ervan te herstellen. De vrije vertalingen die bij verschillende van die documenten zijn voorzien, zijn niet voor eensluidend verklaard zodat de Raad op grond van artikel 8 van koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verplicht is deze in overweging te nemen. Verzoekers huidige verklaring dat asielzoekers in de meeste gevallen niet altijd alle bewijsstukken mee hebben op hun vlucht naar het buitenland, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het enige officiële document dat verzoeker neerlegde - afgezien van zijn taskara -, met name het attest van het district, pas werd aangevraagd door zijn neef vijf maanden na het indienen van de asielaanvraag. Nog daargelaten dat het document een gesolliciteerd karakter vertoont, staat de vaststelling dat de overheid van zijn district bereid is hem van een dergelijk document te voorzien haaks op zijn verklaarde vrees voor vervolging door diezelfde overheid. De overige door verzoeker aangebrachte officiële documenten, beweerdelijk processen-verbaal van verhoor bij politiediensten en enkele brieven verzonden aan hooggeplaatste

overheidsfunctionarissen, betreffen allen kopieën. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien dienen documenten, om er bewijskracht aan te kunnen ontlenu, ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en welke werd toegevoegd aan de verweernota blijkt daarnaast dat het in Afghanistan gemakkelijk is om aan (ver)valse(te) documenten te geraken (*Subject Related Briefing - Afghanistan - "Corruptie en valse documenten"*). De kopieën van een paspoort van verzoekers vader en van een enveloppe d.d. 20 november 2012 brengen niets wezenlijk bij aan het relaas. Aan de foto's kan bezwaarlijk enige bewijswaarde worden toegekend aangezien dergelijke privé-foto's geen garantie bieden over de realiteit van wat werd afgebeeld door de mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden. Wat de internetdocumentatie over de dorpschat van Mir-Zakah betreft, merkt de Raad op dat uit deze algemene informatie geenszins een persoonlijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker kan worden afgelegd. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico bestaat zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet betreft, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat verzoeker de algemene situatie in de provincie Paktya kan vermijden door zich in Kabul te vestigen. Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift op algemene wijze betoogt dat het voor hem onmogelijk is om naar de Afghaanse hoofdstad te vluchten omdat Matin er momenteel woont, wijst de Raad erop dat aan zijn relaas en dus ook aan zijn beweerde problemen met die Matin geen geloof wordt gehecht, gelet op onder meer de frappante tegenstrijdigheden in de verklaringen die hij omtrent die persoon Matin aflegde.

Dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig wordt bevonden, verhindert niet dat zijn asielaanvraag wordt onderzocht in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er thans in Afghanistan in het algemeen, en in Kabul in het bijzonder, geen situatie van willekeurig geweld bestaat die, louter omwille van de aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar, een reëel risico inhoudt op ernstige schade (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat het geweld in de stad Kabul plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en dat Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie momenteel in verzoekers verklaarde regio van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die de beoordeling door de commissaris-generaal van de situatie in Kabul in het licht van artikel 48/4, §2, c) in een ander daglicht stellen, en toont geenszins *in concreto* aan dat het voor hem onmogelijk zou zijn om zich er te vestigen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker om het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*) dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding hem op 6 november 2012 gaf en waarvan hij een kopie als bijlage aan zijn verzoekschrift voegt, te schorsen totdat er een uitspraak wordt gedaan over de al dan niet toekenning van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad wijst erop dat op grond van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet behoudens mits toestemming van de betrokkene, tijdens de (vastgestelde) termijn voor het indienen van een beroep met volle rechtsmacht tegen een beslissing van het Commissariaat-generaal, en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terughrijving gedwongen kan worden uitgevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. VAN ISACKER